

Wyrok z dnia 15 września 2006 r.

I UK 103/06

Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (np. wymagającej niższych albo niewymagającej żadnych kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do wykonywania pracy, do której posiada kwalifikacje.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera (sprawozdawca), Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 września 2006 r. sprawy z odwołania Sylwestra N. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 listopada 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z 14 czerwca 2004 r. [...] oddalił odwołanie Sylwestra N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w Ł. z 27 listopada 2003 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca Sylwester N. pobierał rentę z tytułu czasowej częściowej niezdolności do pracy, w związku z wypadkiem przy pracy z 22 lutego 2001 r., orzeczoną do 31 grudnia 2003 r. W dniu 16 października 2003 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Orzeczeniem z 18 listopada 2003 r. lekarz orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za osobę zdolną do pracy. W oparciu o powyższe orze-

czenie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję, w której odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza okulisty, że u wnioskodawcy stwierdza się zaburzenia narządu wzroku, które nie obniżają sprawności układu wzrokowego w stopniu ograniczającym zdolność wnioskodawcy do pracy w charakterze pracownika fizycznego niewykwalifikowanego - z wyłączeniem pracy na wysokości, przy maszynach w ruchu, grożących urazem oraz innych prac wymagających widzenia obuocznego, a także wymagających zdolności do rozróżniania barw. Badany może natomiast nadal pracować jako pakowacz, robotnik transportu, robotnik magazynowy, ślusarz. Przeciwwskazana jest natomiast dalsza praca w charakterze monter napowietrznych sieci elektrycznych oraz spawacza. Do treści opinii biegłego lekarza okulisty żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego był art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673) w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353). Według tych przepisów renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy i niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Z kolei niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej zdolności po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 tej ustawy), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3). Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek (art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Sąd Okręgowy ocenił, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, poza pracą na wysokości oraz pracą w charakterze monter sieci elektrycznych lub spawacza. Wnioskodawca był pracownikiem fizycznym, ma jedynie podstawowe wykształcenie i wykonywał pracę na różnych stanowiskach, najdłużej jako robotnik magazynowy. Brak jest przesłanek do rozpoznania u niego trwałej niezdolności do pracy. Przeciwwskazania do wykonywania określonych rodzajów prac nie wykluczają możliwości podjęcia innego rodzaju zatrudnienia zgodnego z posiadanymi przez niego kwalifikacjami.

Od wyroku Sądu Okręgowego wnioskodawca wniósł apelację, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z art. 12 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 13 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez błędne przyjęcie, że ubezpieczony wskutek doznanego wypadku przy pracy nie utracił trwale częściowo niezdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami w sytuacji, gdy trwale utracił zdolność do wykonywania prac na wysokościach, prac w charakterze monter napowietrznych sieci elektrycznych, spawacza, betoniarza-zbrojarza, do wykonywania których potrzebne są odpowiednie kwalifikacje (które ubezpieczony posiada, co zostało potwierdzone stosownymi zaświadczeniami o kwalifikacjach), a sama możliwość podjęcia przez niego innych prac w charakterze pracownika fizycznego o podstawowym wykształceniu, niemieszczących się w zakresie wymienionych prac wymagających specjalnych kwalifikacji nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że nie nastąpiła u niego trwała częściowa niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z 9 listopada 2005 r. [...] oddalił apelację. Sąd stwierdził, że podstawową przesłanką, od której zarówno art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jak i art. 12 w związku z art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uzależnia nabycie prawa do renty z ubezpieczenia społecznego, jest niezdolność do pracy. Definicję niezdolności do pracy podaje art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z art. 13 ust. 1 tej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość

przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, z prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że wnioskodawca nie spełnia przesłanki przyznania mu prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy. Zgodnie z wnioskami opinii biegłego okulisty wnioskodawca ma zachowaną zdolność do pracy jako pracownik fizyczny, a więc może pracować jako pakowacz, robotnik transportu, robotnik magazynowy i przy podobnych pracach, poza pracą na wysokości oraz pracą spawacza lub monterem sieci elektrycznych. Wnioskodawca ma wykształcenie podstawowe i przez długi okres swej aktywności zawodowej pracował jako pakowacz, robotnik transportu i robotnik magazynowy.

Przy ocenie, czy pobierający rentę jest nadal niezdolny do pracy, powinna być brana pod uwagę - poza aspektem biologicznym czy medycznym - także obiektywna możliwość podjęcia przez niego pracy dotychczasowej lub innego zatrudnienia zgodnego z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych. O niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub chorobą związaną z wypadkiem przy pracy decyduje wpływ skutków tej choroby na zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej oraz, uzależniona od stanu ogólnego związanego z wiekiem lub brakiem predyspozycji psychofizycznych, możliwość wykonywania innej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 sierpnia 2001 r., II UKN 521/00, OSNP 2003 nr 10, poz. 260). O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 nr 14, poz. 343). Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można mówić o niezdolności do pracy w sytuacji, gdy wnioskodawca ma przeciwwskazania do wykonywania określonych rodzajów prac, przy zachowaniu zdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami. Nawet odsunięcie pracownika ze względów profilaktycznych od wykonywania dotychczasowej pracy w wyuczonym zawodzie, przy zachowaniu zdolności do wykonywania innego zatrudnienia, nie jest równoznaczne z niezdolnością do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok

Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2001 r., II UKN 684/00, OSNP 2003 nr 19, poz. 471).

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik ubezpieczonego. Jako podstawę skargi kasacyjnej wskazał naruszenie prawa materialnego - art. 17 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z art. 12 ust. 1 i ust. 3 oraz art. 13 ust. 1 w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - przez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że ubezpieczony wskutek doznanego wypadku przy pracy nie utracił trwale częściowo zdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, w sytuacji gdy ubezpieczony trwale utracił zdolność do wykonywania prac na wysokościach, prac w charakterze monter napowietrznych sieci elektrycznych, spawacza, betoniarza-zbrojarza, do których wykonywania niezbędne są odpowiednie kwalifikacje i posiadanie takich kwalifikacji zostało potwierdzone przez ubezpieczonego stosownymi zaświadczeniami, a sama możliwość podejmowania przez ubezpieczonego innych prac w charakterze pracownika fizycznego o wykształceniu podstawowym, niemieszczących się w zakresie wymienionych wyżej prac wymagających specjalnych kwalifikacji, nie może stanowić podstawy do przyjęcia, że u ubezpieczonego nie nastąpiła trwała częściowa niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Skarżący zwrócił uwagę na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W ocenie ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w Łodzi dokonał oczywiście błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych, uznając, że utrata przez ubezpieczonego kwalifikacji do wykonywania specjalistycznych prac na wysokościach, monter napowietrznych sieci elektrycznych, spawacza, betoniarza-zbrojarza nie powoduje u niego trwałej częściowej niezdolności do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, skoro ma on wykształcenie podstawowe i wykonywał w swym życiu wcześniej także inne prace, np. magazyniera, pakowacza, robotnika magazynowego. W ocenie ubezpieczonego, przyjęcie wykładni powołanych przepisów prawa materialnego prezentowanej przez Sąd Apelacyjny prowadziłoby do błędnego stwierdzenia, że ubezpieczony pracownik fizyczny, który utracił zdolność do pracy wymagającej specjalistycznych kwalifikacji i umiejętności, potwierdzonych stosownymi świadectwami, nie może zostać uznany za częściowo niezdolnego do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, ponieważ ma możliwość podjęcia zatrudnienia w innym charakterze, mieszczącym się w zakresie

pojęcia pracownika fizycznego, ale niewymagającym żadnych umiejętności, w szczególności takich jak te, do których wykonywania utracił zdolności.

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma uzasadnione podstawy. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia i oceny, czy ubezpieczony (wnioskodawca w niniejszej sprawie) utracił częściowo zdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, inaczej mówiąc, czy jest częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie ulegało przy tym wątpliwości, że mimo będącego następstwem wypadku przy pracy naruszenia sprawności organizmu (w postaci blizny rogówki, zaćmy pourazowej, zmian zwyrodnieniowych okolicy centralnej siatkówki oka prawego, zaburzeń rozpoznawania barw, które czynią go w istocie jednoocznym) ubezpieczony nie utracił całkowicie zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 tej ustawy. Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy "zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". *Ratio legis* wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. Inaczej mówiąc, ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje. Wyjaśnienie treści pojęcia "pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji" wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze

zdołanego doświadczenia zawodowego). Przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena ta sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu.

W przypadku wnioskodawcy jego kwalifikacje do wykonywania pracy w charakterze monter napowietrznych linii elektrycznych (co oznacza pracę na wysokościach) oraz spawacza, a także zbrojarza-betoniarza, mają jednocześnie charakter formalny i faktyczny. Wnioskodawca uzyskał niezbędne specjalistyczne kwalifikacje do wykonywania tych prac, potwierdzone stosownymi świadectwami i zaświadczeniami, a ponadto prace te faktycznie wykonywał, co pozwoliło mu na nabycie odpowiednich umiejętności. W obecnym stanie zdrowia (po urazie gałki oka prawego, powodującym faktyczną sprawność tylko jednego oka) wnioskodawca nie może wykorzystać w pracy - nawet częściowo - nabytych kwalifikacji, ponieważ zarówno praca monter napowietrznych sieci elektrycznych, jak i praca spawacza, wymagają pełnej sprawności obydwu oczu. Dotyczy to także pracy z maszynami będącymi w ruchu, ponieważ do oceny ruchu maszyn potrzebne jest widzenie stereoskopowe. Wnioskodawca utracił zatem zdolność do wykonywania pracy wykwalifikowanego pracownika fizycznego. Pozostała mu natomiast zdolność do wykonywania prostych prac fizycznych (pakowacza, robotnika magazynowego, robotnika transportowego), przy których nie jest konieczne widzenie obuoczne.

Podkreślenia wymaga, że art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyraźnie stanowi o zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z tego punktu widzenia robotnik wykwalifikowany (spawacz, monter napowietrznych sieci elektrycznych) posiada niewątpliwie wyższy poziom kwalifikacji zawodowych niż robotnik niewykwalifikowany (pakowacz, robotnik magazynowy). Przesłanka utraty w stopniu znacznym zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji wskazuje na możliwość zachowania nieznacznej zdolności do takiej pracy; istnieniu częściowej niezdolności do pracy nie przeczy zatem możliwość wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami, choć w rozmiarze odpowiadającym ograniczonej zdolności. W przypadku wnioskodawcy nie można jednak mówić nawet o nieznacznej zdolności do wykonywania pracy zgodnej ze zdobytymi kwalifikacjami w zawodach monter napowietrznych linii elektrycznych, spawacza albo zbrojarza-betoniarza. Wnioskodawca żadnej z tego rodzaju prac wykonywać nie może, co ustalił Sąd Apelacyjny w

oparciu o wnioski opinii biegłego lekarza okulisty. Podejmowanie przez ubezpieczonego przed wypadkiem innego rodzaju prac, do których wykonywania nie były potrzebne posiadane przez niego kwalifikacje (na przykład prostych prac fizycznych, które może wykonywać każdy pracownik, nawet osoba nieposiadająca jakichkolwiek kwalifikacji), nie może być traktowane w ten sposób, że po wypadku wnioskodawca zachował zdolność do pracy, ponieważ posiada zdolność do ich wykonywania. Proste prace fizyczne (na przykład magazyniera, pakowacza), mogą być wykonywane praktycznie przez każdego pracownika; do ich wykonywania nie są potrzebne szczególne kwalifikacje. Tymczasem wnioskodawca posiada uprawnienia w zakresie prac na wysokościach, monter napowietrznych sieci elektrycznych, spawacza i zbrojarza-betoniarza. Jest zatem pracownikiem fizycznym wykwalifikowanym. Nie każda osoba o wykształceniu podstawowym, a nawet o wykształceniu wyższym niż podstawowe, może się podjąć wykonywania prac tego rodzaju, wymagających formalnych kwalifikacji i odpowiednich praktycznych umiejętności. Dlatego jedynie podstawowe wykształcenie wnioskodawcy nie może mieć decydującego znaczenia przy ocenie jego zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Istotna jest ocena jego zdolności do pracy w kontekście posiadanych przez niego kwalifikacji pracownika fizycznego wykwalifikowanego. Ograniczenie ze względu na stan zdrowia możliwości wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami do niektórych tylko stanowisk pracy, w warunkach zapewniających wyeliminowanie niebezpieczeństwa, jakie wiązałoby się z wykonywaniem przez ubezpieczonego pracy wymagającej pełnej sprawności obydwu oczu, może oznaczać utratę zdolności do pracy w znacznym stopniu w rozumieniu art. 12 ust. 3. Skoro wnioskodawca, posiadając kwalifikacje monter napowietrznych sieci elektrycznych i spawacza, czyli będąc robotnikiem wykwalifikowanym, nie jest zdolny do wykonywania tych prac, może natomiast wykonywać prace robotnika magazynowego lub pakowacza, niewymagające żadnych kwalifikacji, to należy przyjąć, że jest on częściowo niezdolny do pracy.

Niezdolność do wykonywania pracy dotychczasowej nie jest wystarczająca do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jeżeli wiek, poziom wykształcenia i predyspozycje psychofizyczne usprawiedliwiają rokowanie, że mimo upośledzenia organizmu możliwe jest podjęcie innej pracy w tym samym zawodzie albo po przekwalifikowaniu zawodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29 września 2005 r., I UK 299/04, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 93). W przypadku wnioskodawcy nie jest

możliwe podjęcie pracy w zawodach, do których wykonywania ma formalne uprawnienia. W grę wchodzić mogłoby zatem jedynie przekwalifikowanie zawodowe. Jednakże możliwość podjęcia jakiegokolwiek prostej pracy, w sytuacji gdy ubezpieczony utracił zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, nie oznacza przekwalifikowania warunkującego odzyskanie zdolności do pracy zarobkowej, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, i nie stanowi przeszkody do uznania nadal częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 tej ustawy. Wnioskodawca trwale utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji, tj. odpowiedniej do rodzaju uzyskanych uprawnień do pracy robotnika wykwalifikowanego i wykonywanego zatrudnienia. Możliwość przekwalifikowania, o jakiej mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie jest równoznaczna z pojęciem jakiegokolwiek pracy prostej. W kontekście art. 12 ust. 3 oznaczać może albo przekwalifikowanie w ramach posiadanych już ogólnych kwalifikacji, albo zdobycie nowego zawodu. W przypadku wnioskodawcy zdobycie nowego zawodu jest w znacznym stopniu ograniczone jednoocznością. Zdolność do pracy wnioskodawcy należy ocenić w stosunku do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, w szczególności monter napowietrznych linii elektrycznych lub spawacza.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że osobą częściowo niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest pracownik, który w wyniku choroby zawodowej ma w istotny sposób ograniczoną zdolność do pracy, może natomiast wykonywać zatrudnienie niżej kwalifikowane, o niższych zarobkach (taki pogląd w odniesieniu do nauczyciela wypowiedział Sąd Najwyższy w wyroku z 17 listopada 2000 r., II UKN 59/00, OSNAPiUS 2001 nr 10 - wkładka).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że uzasadniony jest zarzut dokonania w zaskarżonym wyroku błędnej wykładni art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co czyni usprawiedliwioną skargę kasacyjną.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c.

=====